

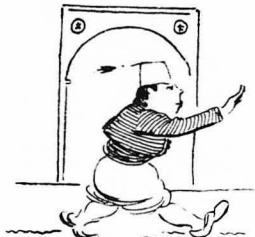
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ.ΣΤΑΜ.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

(Συνέχεια και τέλος).

Είπαμε στο προηγούμενο φύλλο ότι καθώς έφτε ο στρατός κατά της Κορινθιάς, διανεκρένεσε σ' ένα χωριό, την Άγια Κερασιά, χωριό Τουρκικό εντέλως. Πολλοί από τους Τούρκους φοβήθηκαν μολις είδαν το στρατό, άρπασαν τα σπίτια τους κ' έφυγαν, ενώ οι στρατιώτες γύριζαν βίη νύχτα πεινασμένοι στα εγκαταλελειμμένα σπίτια και ζητούσαν άλευρι για να φήσουνε φρομί.

— Γκίλ 'Εφέντημ ! Γκίλ !

τους και ταμαζόντουσαν να φύγουν. Με πείσαν για λογία κ' άρχισαν να μέ παρακαλούν να τους άρψουν το άλευρι.

Έγώ πάλιν ήθελα να εφαρισω τη στρατιωτική πειθαρχία. Η άληθεια είνε ότι μέσα μου τους συγχωρούσα, γιατί φρομί καρπό είχαμε να ίδουμε, και μωφ αγότανε να τους πό :

— Βοέ παιδιά, πληγάνετε, ζητώστε το, φήστε το και φήστε και σέ μέσα ένα κομμάτι.

Μά έλα πάλι ποδ με νόμισαν για λογία και ως λογίας έφαρετε να θυμώσω και να φωνάζω δυνατά :

— Και... φώναζα.

— Όπως θέλετε, κωρ έπιλογία, μωφ έλετε τότε έ-νας δεκανέας.

Ο ρυθδαός αυτός προβιδασιός μου με κολάκεψε και μαλάκασα λίγοάκι.

— Πάρτε το και ταμαστήτε άπ' εδω, για να μη σάς βλέπω, είπα.

Και μολις έκενοι κινήθηκαν για να φύγουν...

— Νά, τους ξαναείπα, εκεί σ' εκείνη τη γωνιά, έχει ένα λαϊνί με άλάτι. Πάρτε κ' άπ' αυτό να μη τό φτιάσετε ανάλατο.

Αυτό όμως ήταν ή άρχή νέου για μένα μαρτυρίου. Οι στρατιώτες διέδωσαν έξω ότι στο έρημον σπίτι είνε γεμάτο με άλευρι και ότι ένας «έπιλογίας» ποδ φυλάει εκεί, φωνάζει λίγο, μα κήφνει και πάφ-νοτες.

Έτρεξαν λοιπόν ομάδες στρατιωτών και ο Άλης δεν πρότιανε νάφρεται να μέ ζηνάιν.

Άρχισα πειά να βλαστημώ την καλοσύνη μου, γιατί δεν διά κοιμόμωνα όλη τη νύχτα.

Κατά τις δύο το πρωί ήρθε πάλι ο Άλης να μέ ζηνήση.

— Εφέντημ ! Εφέντημ ! Γκίλ ! Γκίλ !

Κιτάζω άπ' την τρίπα του τοίχου και βλέπω έ-ναν έπιλογία μουστακαλή, ένα λογία και δυο-τρεις στρατιώτες να ψάχνουν για άλευρι, σαν τους ποντικούς.

Τί να κήνω τώρα ;

Νά ζηνήσω τους άξιωματικούς ; Νά κήνω τον έπιλογία κ' έγώ ; Κι' άν με πείναν ;

Κατεβαίνω λοιπόν κάτω ποδ ροχάιζαν οι γιατροί, φοροδ το πηλ-κιο του ένοδ, τυλίγομα με τον μανδύα του και ανεβαίνω άπάνω.

— Δεν ντρέπεσαι, έπιλογία ! φώναζο.

Ο έπιλογίας τάχασε.

— Κήνε άνθροπολογαγέ... μωφ λέει τρομαγμένος.

— Ντροπή, έπιλογία ! Το όνομά σου γοήγορα... Όρρορορορίστε !

Όρρορορορίστε βαθιμόφως... Όρρορορορίστε υπάξιωματικός ! Τότε τί να σου κήνω κ' οι άπλοι στρατιώτες !...

Ο έπιλογίας έ-φυγε σαν βοεγ-μένη γάτα.

Το παιχνίδι μ' άρεσε και με τό πηλκιο του ά-ξιωματικού, όχι μόνον έκανα τους έπιφορμείς στρατιώτες να τασι-κί-

Όλην την νύχτα γύριζαν και ψάχνανε για άλευρι

ζωνται, άλλα τους διάταζα να κήνω και... κανονική μεταβολή... Έτσι είχαμε τα πράγματα, όταν στις τρισημίση ξαναόφεται ο Άλης να μέ ζηνήση. Τρέζω και βλέπω έναν ήλιωμένο, μουστυ-μένο σαν κ' έμένα, χωρίς πηλκιο, μ' έναν φραντάφο δίπλα του, να ψά-χουν μέσα στην κήμαρα του έρημου σπιτιού.

— Στρατιώτη, του λέω, δεν ντρέπεσαι έ σ' ό, γέρος άνθροπος, να τρέζης όλη τη νύχτα γ' άλευρι ; Έγώρισε και με κήτταζε με έκαλήει :

— Τί θέλεις, άνθροπολογαγέ ; μωφ λέει.

— Κήνε άνθροπολογαγέ, να λέε ! Τ' άκούεις ; Είμαι κήνος άνθρο-πολογαγός.

— Τί θέλεις, σέ ρωτώ ; — Τί θέλω, κτήρηνης ; του φώναζα. Τώρα θα ίδεις, ζωντόβολο, τί θέλω ! Δεν ντρέπεσαι, μωφ, γέρος άνθροπος, να κλέβης άλευρι μέσα στα ζένα σπίτια ;

— Πρώσιζε, άνθροπολογαγέ, μωφ λέει θυμωμένος, είμαι άνώτε-ρός σου !

Η απάντησή αυτή μ' εκρώσσε.

Πως να τον διάκνω, πως ήταν άνώτερός μου ! Στολή δεν φο-ρούσε, πηλκιο δεν είχε. Κιτάζω στις μπότες του, εχανε σιφονία.

Χωρίς άλλο ήταν άξιωματικός... Και τώρα τί να κή-νω ; Νά υποχωρήσω, θα μ' έφανε !... Άλλος δρόμος δεν ήπιχαζε παρι να εξακολούθησο την ταπεική μου.

— Αγατέιο, τρέζω τα δόντια μου κ' άρχίζω :

— Βοέ τρέμα, άντιπολοισία τον έσορορορον βαθμών του άξιωματικού ; Τώρα να σου δείξω έγω αιδάδη !...

— Πρώσιζε, άνθροπολογαγέ, είμαι λοχαγός ! μωφ φωνάζει αυτός.

— Σιωπή, είπα, μη διατόζω και σέ δέσω.

Ο λοχαγός τα κρησάτηκα. Τότε σκέφτηκα ότι ή-τανε καρδός ήνα έγκωμιαν του έαυτού μου και τον... λοχαγών για να τη γλυτώσω, κ' άρ-χισα :

— Άκούεις εκεί να κήθενο όλη νύχτα και να σός φέλιω, ποδ τρέχτε και κλέβετε άλευρι, για να σώσω την άξιωμασία του Έλληνικού στρατού !... Δεν λα-πάσθε τους άξιωματικούς σας, ποδ τόσο υπέφεραν και τόσο άνδορορορορίαν έδειξαν στα πεδία των μαχών ;

Αν λαπάσθε τους άνθροπολογαγούς, τους άνθροπολο-ισίας, τους άνδρειους λοχαγούς σας, ποδ κωντένουν να κηρασίωσνε οι άνθρωποι με σάς ; Βοέ, άθλιοι ! Βοέ, ούτε ντροπή, ούτε σινειδήσις, βοέ ; Βοέ, είμαι νησι-κός δυο ήμέρες, δεν κωμήθηκα όλη νύχτα κήνιν του γοήγορου του γενναίου Έλληνικού στρατού. Γιατί, βοέ, κηρασίωτε τους λοχαγούς σας, ποδ είνε ένα κομμάτι μάλαμα ! Τώρα να σέ δέσω έοένα, για να βάλεις γνό-σι άλλη φορά !...

Ο λοχαγός μαλάκασε λίγο, μα τό φροσούσε και δεν κήννε. Έ-φραπε να λάβω μέτρα δυνατά.

— Για κήτταζε τον πλατισκωντζή, ακόμα με κήτταζει ! φώναζα. Βοέ φέρεα, για να μη σέ πάω δεμένο στον συνταγματάρχη !

Είδε πως έφαρετε να υποχωρήσω, γιατί ούτε σταλή είχε, ούτε πηλκιο.

Κ' έφυγε... Άπο τη στιγμή εκείνη όχι πειά ως δεκανέας ποδ ήμωνα, μη ούτε ως στρατιώτης δεν σηκώθηκα να διώξω τους άλεφροφάφους.

Ο Άλης με κωνοόσε, με έφωνα-ε, μη έγω δεν άνοιγα τα μάτια μου.

Την επομένη έμαθα πως ο λοχα-γός είχε ρηθί στο σπίτι για να σωλά-θη μερκούς στρατιώτες άπ' τό λόχο-του, ποδ τό έσκασιαν από τό κατάλυ-μα και γύριζαν γ' άλευρι.

Είχε φρονάει λοιπόν για τη δια-γωγή του... «άνθροπολογαγός» και ζη-τούσε ταξίστην τιμοφρίαν, αίστηροτά-την και παραδειγματίζην.

— Αίματηράν, έφώναζαν, αίματη-ράν τιμοφρίαν !...

Είχαν γμείσει με άλευρι τα πηλκιά τους

Έπληγα τυλίγμνος στον μανδύα...

Στολή δε φορούσε, πηλκιο δεν είχε

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

|| ΣΤΕΝΤΑΛ ΚΑΙ ΑΝΤΖΕΛΑ ΠΙΕΤΡΑΓΚΡΟΥΑ ||

Ένα φλογερό αίσθημα πού διατηρείται επί έντεκα δόκωληρα χρόνια. Η ώραία Μιλανέζα Αντζέλα Πιερράγκρουα πού ζετράλλανε τόν Στένταλ. Πώς γνωρίστηκαν. Ο νεαρός λόγιος με τό τριμμένο σακκάκι. Ο χαριζόμενος. Μετά μίαν ένδεκαεστίαν. — «Είνε ε... Κινέζος !...» Ο Στένταλ επίμεινε. Η έρωτική έξομολόγησις. Τα πρώτα φιλιά. Η φυγή τεύ Στένταλ. Ο κίνδυνος της έρωτικής άντεκδικήσεως, κτλ. κτλ.

Α
ΡΙΣΜΕΝΩΣ δέν ύπάοχει συγγραφεύς, ό όποιος νά έπειδιώξε σέ τέτοιον βαθμόν τίς έρωτικές περιπέτειες, όσο ό περίφημος Γάλλος μυθιστοριογράφος του παρελθόντος αιώνος, Στένταλ. Όλη του ή ζωή ύπήρξε ένα κυνήγι του έρωτος, και καθώς έλεγε ό ίδιος, ό έρωσι ήταν ή μοναδική του άσπύλη.

Παντού όπου έζησε, στη Γαλλία, στην Ίταλία, ή όπου περαστικός βρμεινε λίγο καιρός, ό Στένταλ, είχε κι' από μία έρωτική περιπέτεια. Τίς περισσότερες όμως έρωτικές του περιπέτειες τίς είχε στην Ίταλία, γιατί έκει πέρασε τό μεγαλύτερο μέρος της ζωής του.

Η γυναίκα πού τού ένένευσσε την φλογερότερη και διαρκέστερη αγάπη ήταν ή Αντζέλα Πιερράγκρουα. Η Αντζέλα, κατά την όμολογία του ίδιου, ήταν και ή όμορφότερη από τίς τριάντα περίπου φίλες πού είχε σ' όλη του τη ζωή.

Την Αντζέλα την έγνωσε νεώτατος ό Στένταλ, δεκαοχτώ μόλις χρόνων, τό 1860, στό Μιλάνο, όταν άνθοπολογαγός στό ίδιον σύνταγμα των Δραγμών, έκανε μαζί με τον Ναπολέοντα, την θεριαμβευτική εισόδη στον όραιοά αυτή Ίταλική πολι. Τό δωράτιό του στό Μιλάνο βρισκότανε πάντο από την τραπέζια της Αντζέλας και μοιλούνη την έβλεπε κάθε μέρα, είχε περάσει ένας περίπου μήνας, χωρίς νά σχετισθή μαζί της, αν και τό ποθούσε αυτό ολοψύχως. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά κάθε φορά πού την έβλεπε.

Έξαρνα, ό νεαρός άνθυπολογαγός αρρώστησε. Ένας φίλος του πήγε τότε να τον έπισκεφθή και καθώς κατέβαινε άπ' τό δωμάτιο του συνάντησε την Αντζέλα, ή όποία τον ρώτησε με ένδιαφέρον για την κατάσταση του Στένταλ. Τό ένδιαφέρον αυτό της όραιοας Μιλανέζας για την υγεία του συνελίγησε βαθειά τον Στένταλ, κι' όταν ύστερα από λίγες μέρες, έγινε καλά, την έπισκεψέθη στο σπίτι της, συνοδευόμενος από ένα κοινό τους φίλο.

Από την πρώτη αυτή έπισκεψη στής Αντζέλας διητήρησε πολύ εύχαριστή άναμνησι ό Στένταλ. Ήταν απένταρος, κακοντημένος, τό σακκάκι του ήταν ριμμένο! Δειλός δε και ύπερφυανός καθώς ήταν περίμενε να του δώση αυτή πρώτη δειγμάτια αγάτης.

Η Αντζέλα όμως είχε άλλους δεσμούς κι' έτσι ό Στένταλ περινούσε τον καιρό του άνεργοπολώντας βυθισμένος σε γλυκερά μελαγχολία περιμένοντας...

Πέρασαν έτσι έντεκα χρόνια. Μολαταύτα ή άναμνησι της Αντζέλας δέν έγκατέλειψε τον Στένταλ. Διητηρείτο πάντα ολοψύχωντα η μέσα του. Τό 1811 την ξαναείδε πάλι στό Μιλάνο. Η Αντζέλα έξακολουθούσε να είναι νεοειρωδής όραιοά. Ο Στένταλ την έπισκεψέθη σπίτι της. Φαντασθήτε όμως την απογοήτευσί του όταν άντελήφθη πως ή Αντζέλα δέν τόν άνεγνώρισε! Ο Στένταλ άναγκάστηκε να

— «Βρήκατε τ' όνομά του; τον ρώτησε ό δικαστής.
— Και μήπως μου τό είπε;
— Τότε δέν έχετε παρά να κωττάξετε όλους τούς άνθυπολογαγούς του συντάγματός σας.
Τούς κωττάξε, μα ποθενά δέν βρήκε τον υρασό ήρωα της νεοπερινής σσηνής.
Λίγο έλειψε να σπάση άπ' τό καζό του.
Και τόσα άζομη άμα βρήτη άνθυπολογαγό τον πλησιάζει και τον κωττάζει μήπως και βρή τον ασπύη της νύχτας της Άγίας Κοκουάτης.
Μά άκόμη δέν τον βρήκε!...
Τό λάθος του είχε τό περιορίσθηκε να κωττά ζη μόνον τούς άνθυπολογαγούς και δέν κωττάζε και τούς... δεκαετής!...

Τ Ε Λ Ο Σ
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

της θυμίση πούς είχε και πώς και πότε γνωρίστηκαν. Η όραιοά Αντζέλα γράφει τότε προς τον πατέρα της και τού έλεγε :

— Καλέ τόρα θυμήθηκα... Είνε ό Κινέζος !...
«Υστερα άπ' αυτή την ψυχρολογία όποιοσδήποτε άλλος θα έχανε τό θάρρος του. Ο Στένταλ όμως δέν τάχασε. Ήξερε ότι με την έπιμονή κατορθώνει κανείς τα πάντα και ότι μία μεγάλη αγάπη συγκινεί πάντα τίς γυναίκες. Έξακολουθήσε λοιπόν να ητηγνήη στο σπίτι της Αντζέλας και να της διηγήτη πόσο την είχε αγαπήσει από την πρώτη φορά πού την είδε. Μά γιατί δέν μου τόπατε τότε; τον ρωτούσε ή Αντζέλα, οργισνάτος τον βαθαίως έρωτικώς ματιές. Έτσι ή παλιά τους φίλια ξαναεστύθησε. Ο Στένταλ δέν έλειπε άπ' τό πλευρό της πανμόρφης Μιλανέζας κι' ένα βράδυ ή Αντζέλα τον κάλεσε να την έπισκεφθή στο θεαρείο της στην Σκάλα του Μιλάνου. Ο Στένταλ πήγε να τρέλλεθ ή όπ' τη χαρά του.
Λίγο άκόμη, γράφει, και θά την άρπεξα στην άγκαλιά μου, κλαίοντας από χαρά !...»

Η μέρες περνούσαν έτσι γεμάτες ευτυχία για τον Στένταλ. Πηγαίνει συχνότερα στο σπίτι της όραιοάς του, ή καρδιά του ξεχειλίζει από έρωτα, με δέν τολμεί να της έξομολογήη άκόμη τό αίσθημά του.

Έχει άκούσει πικά και περιτοείται, περισσότερο τό ντύσιό του, ποσοχει να μιλήλεττα κι' έζηπια, έχει άφροσύ τρόπους.

Ο Στένταλ είχε την εποχή αυτή την κακή συνήθεια να κωτά σταιρωμένα τα χέρια του, ποτώρα πού του έδνε υφός... σερβασού μπαρτά!... Για ν' άφήση την κακή αυτή συνήθεια κωττούσε μπασοτύνη. «Έμνα, γράφει, νεότερες κατά τέσσερα χρόνια!...»

Σιγά-σιγά ό δεσμός του με την Αντζέλα γίνονταν και πιο στενός. Έβγαναν πλέον έξω μαζί, έκαναν μαζιότους περιπάτους, τριμνονούσαν μαζί τα βράδια στους όρμονους του Μιλάνου, γαλεινόταν με τίς φωτισμένες βιτρίνες των μαγαζιών, έπαύσαν κωφέ σε όποιαμια κωφεντία, τριμνοναν σε ζαχαροπλαστεία πού δέν πολεσομυζοντούσαν, έκαναν σάν μικρά παιδικά!...

«Είμαι πάντα μαζί της, γράφει ό Στένταλ την περιόδο αυτή σε κάποιον φίλο του. Είναι τριμνονοκωτμένος! Η Αντζέλα μου λέμνει από όμορφιά. Τα ματια της είναι λαμπερά. Τό πρόσωπό της έχει μία γλυκερά άρμονία, συγχρότως όμως και μία ύπερφυανή όμορφιά πού προξέζει τρέμον !... Θα έλεγε κανείς ότι δέν είναι άνθρωπος, αλλά κάποιον πλάσμα ύπερφυανικό, μία νεράιδα».

Η Αντζέλα εύχαριστιόταν με την συντροφιά του Στένταλ. Αυτό έδοκε άμάρως στον Στένταλ και απεσπύσε να της κινή επί τέλος την έρωτική του έξομολόγησι. Τρέμοντας λοιπόν από συγκινήσι έτρεξε στο σπίτι της, γονάτισε μπρός της και τίς είπε ότι την αγαπούσε έντεκα χρόνια, ότι ή ευτυχία του ήταν στα χέρια της...

Η Αντζέλα άκούσε την έξομολόγησι του Στένταλ χαμογελώντας. — Θα ήθελα ποτέ, τού είπα αυτά πού μου λέτε να ήσαν άλληθινά. Φοβάμαι όμως ότι είναι ύπερβολές και τίποτε άλλο.

Τότε ό Στένταλ, της διηγήθηκε όσα ύπέφερε εξ αιτίας της. Η Αντζέλα συγκινήθηκε, έκαμψε και άρχισε να τού μιλή στον ένικό. Στόν ένθουσιασμό του ό Στένταλ κώνει να την φιλήση, μά έκείνη με έπιδεισιότητα αποφεύγει τα φιλιά του.

«Υα ερα από δύο μέρες, όστόσο, γράφει ό Στένταλ, ή ίδια μου έδωκε τα γλυκύτερα φιλιά της αγάτης !...»

Μά τη νίκη αυτή δέν την χάρισε και πολύ ό Στένταλ. Γιατί ύστερα από λίγες μέρες άναγκάστηκε να φυγή βιαστικά από τό Μιλάνο για την Άγκωνα. Έφεινε κατά παράκληση της Αντζέλας, ή όποία, φοβότανε τη ζήλια κάποιου άντεραστού.

Άλλά δέν τελειώνει έδω ή έρωτική αυτή περιπέτεια του Στένταλ. Έχει και συνέχεια, συνέχεια άρκετά ένδιαφερόντα, την όποία θα δημοσιεύσομε στο ποσοχέρι φύλλο.

